

כמים לים מכסים

בקרב ממש, כשנסתכל על העולם ועל כל מה שיש בו, נראה בפשטות "דעה את ה'", את האלקות שבבריאה, ורק אם נחפש ונחטט, נראה גם נבראים • כיום, ברגע כתיבת הדברים, המצב הוא הפוך: את מציאות הנבראים רואים בפשטות, ואת האלקות שבבריאה צריך לחפש • אבל לשם כך נשלחנו לעולם, להכניס את האלקות בעולם ולהביאו למצב בו יראו ויכירו בו את מציאותו האמיתית

כמה שיתייגעו, יגיעו למה שיגיעו, אם מעט ואם הרבה, אבל מה שיגיעו אליו יהיה אכן "שלהם", דבר שהגיעו אליו בכוחות עצמם, על ידי עבודתם ויגיעתם, מלמטה למעלה. רק כך יהיה אכן לדבר קיום אמיתי, בל ימוט לנצח.

הוא אכן אחד מן היסודות העיקריים של שיטת חב"ד, שעל כך מסר רבינו הזקן את נפשו: לא לסמוך על "מתנות מלמעלה". לא לבנות על גילויים עליונים המאירים בעתות רצון מיוחדות. לא להסתפק בהשפעות שהרבי מעניק לחסידיו, כמאמר "צדיק באמונתו יחיה – אל תקרי יחיה (ח' בשוא) אלא יחיה (ח' בפתח)", שהצדיק מחיה את המקושרים אליו, מרומם אותם ומשפיע בהם כוחות מיוחדים.

כוחות אלו הם אמנם דברים טובים ונשגבים ואף מוכרחים, אבל על זה בלבד אי-אפשר לבנות, שכן היסוד צריך להיות קשה וחזק. הוא לא חייב להיות יפה ומרשים, אבל הוא חייב להיות איתן וקשה, כדי שלא ייפול מכל רוח מנשבת ומכל מפריע ומנגד. רק על יסוד כזה אפשר יהיה לבנות בנין שיהיה גם יפה ומרשים.

לכן, מעיקרי שיטת ותורת חסידות חב"ד שחייב האדם לעמול ולהתייגע בכוחות עצמו, בכל הכוחות ובכל המאמץ. זה קשה יותר והתוצאות נראות בתחילה הרבה פחות, אבל זה אמיתי יותר ויסודי יותר, ורק על קרקע קשה ואיתנה זו ניתן לבנות בנין אמיתי ויציב של עבודת ה' בל ימוט לנצח.

כך מפרש רבינו הזקן ב"חינוך קטן" (ההקדמה ל"ישער היחוד והאמונה") את הפסוק "חנוך לנער על פי דרכו גם כי יזקין לא יסור ממנה": מדובר כאן בחינוך "על פי דרכו" של ה"נער". לא בדרך נעלית ונשגבה שהיא אמת לאמיתו מצד עצמה, אלא בדרך של ה"נער" המתחיל בעבודת ה', ההולך לאט לאט, מלמטה למעלה, כאשר ההתחלה היא במצב נמוך מאד וההתקדמות היא איטית ולא מרשימה כלל. אבל דווקא חינוך זה ש"על פי דרכו", דווקא עבודה זו, לעמול ולהתייגע בכוחות עצמו, ללא "גילויים" גדולים וללא "מתנות" נשגבות, דווקא היא יכולה לשמש יסוד

ב קשר לכ"ד טבת, יום ההילולא של רבינו הזקן, אשר בו, כפי שמבאר רבינו הזקן עצמו, נאספים "כל מעשיו ותורתו ועבודתו אשר עבד כל ימי חייו", מאירים מלמעלה למטה ו"פועל ישועות בקרב הארץ", והרי הנקודה המרכזית של רבינו הזקן היא בפשטות ייסוד שיטת ותורת חסידות חב"ד,

– נביא בזה סיפור שהיה המשפיע הרה"ח ר' מענדל פוטרפס נוהג לספר, אודות רבינו הזקן, סיפור אופייני המדגיש את אחד החידושים המיוחדים של רבינו הזקן בשיטת חב"ד.

פעם הלך רבינו הזקן ביחד עם חבריו הצדיקים, החבריא קדישא, תלמידי הרב המגיד ממעזריטש. בלכתם ראו את אחד מחסידיו של הרה"ק ר' חייקל מאמדורא, שהיה גם הוא מתלמידי הרב המגיד, כשהוא עומד ומתפלל. אותם צדיקים קדושי עליון ידעו היטב כיצד להסתכל, והם הכירו בו באותו חסיד כי נשמתו האלוקית מאירה בו בשעת התפילה.

אמרו לו חבריו של רבינו הזקן לרבינו, בהראותם על אותו חסיד: נו, מה תאמר על כך, ראה נא כיצד הוא שופך את נפשו לפני ה'.

נענה רבינו ואמר: נכון אמנם, הוא אמנם מתפלל באמת ונפשו האלוקית מאירה בו – אבל כל זה אינו "שלו". זה לא בא לו על ידי עבודתו ויגיעתו. הוא קיבל זאת רק בגלל התקשרותו לרבו, הרה"ק ר' חייקל מאמדורא. רבו, ר' חייקל הוא שפעל בו את התגלות הנשמה בשעת התפילה. נמצא שאין זה שהוא מתפלל, אלא שרבו ר' חייקל מתפלל בו.

והוסיף רבינו הזקן: אני לא אתן זאת בשום אופן לתלמידים ולחסידים שלי. הם יעבדו ויעמלו ויתייגעו

עם הרב לוי יצחק גינזבורג

משפיע בישיבת תות"ל המרכזית – כפר חב"ד

חזק ואיתן, אשר "גם כי יזקין" גם כאשר יתעלה ויתרומם עוד ועוד מעלה מעלה, הרי רק היסוד האיתן של "עבודה בכח עצמו", רק עליו ניתן לסמוך ש"לא יסור ממנה".

ב התאם להוראה האישית שקיבלתי בזמנו מהרבי שליט"א מלך המשיח, כאשר מתח שני קוים להדגשה תחת המילים "סיום הרמב"ם" בתוך דו"ח שמסרתי על סיום כזה שערכתי במסגרת שיעור בתניא למספר קטן של נשים ובנות,

– שמוזה הבנתי שהרבי שליט"א רוצה שירעישו ללא הרף אודות סיום הרמב"ם ויערכו "הדרן" על הרמב"ם בכל מקום אפשרי, הן ב"שטורעם" גדול במקומות גדולים וציבוריים ארציים ועולמיים, ולא פחות חשוב גם במקומות קטנים, בכל שיעור תורה שמתקיים ובכל הזדמנות אפשרית של פגישה עם מספר יהודים. ולהדגיש תמיד את ה"בכך" בנוגע לפועל ממש – שעוד יהודי ועוד יהודי יצטרף בקביעות ללימוד הרמב"ם היומי באחד המסלולים, ועל ידי זה יהיה לו קשר חזק וקבוע, יום יומי, עם הרבי שליט"א.

ומכיוון שאחד ה"שיעורים" שהוטלו עלי למסור הוא במסגרת ה"התוועדות החסידותית" בשבועון העולמי להפצת בשורת הגאולה 'בית משיח' – יש לערוך גם כאן "הדרן" על הרמב"ם, לפחות כמה נקודות בקיצור, על פי שיחות הרבי שליט"א, ובמיוחד בקשר לכ"ד טבת, לדרוכו ושיטתו הנ"ל של רבינו הזקן:

ה ן בתחילת הרמב"ם והן בסיומו רואים אנו נקודה זו של "עבודה בכח עצמו", המשמשת כנ"ל אבן פינה ויסוד עיקרי בשיטת חב"ד.

בתחילת ספר 'משנה תורה' מדגיש הרמב"ם כי "יסוד היסודות ועמוד החכמות" הוא "לידע" – ולא רק להאמין באמונה שלימה ותמימה – "שיש שם מצוי ראשון", שישנה מציאות ה', שהוא "מצוי ראשון".

בתחילת ספר "משנה תורה" מדגיש הרמב"ם כי "יסוד היסודות ועמוד החכמות" הוא "לידע" – ולא רק להאמין באמונה שלימה ותמימה – "שיש שם מצוי ראשון", שישנה מציאות ה', שהוא "מצוי ראשון".

אותו "מצוי", אין אנו יכולים לומר ולדעת עליו מאומה, אלא אך ורק את זאת שהוא "מצוי", שהוא "נמצא".

ולאמיתו של דבר גם "נמצא" אי-אפשר לומר עליו, שהרי אין מציאותו מה שאנו קוראים נמצא, ואי-אפשר לומר שהוא יותר "נמצא" מאשר "לא נמצא". וכן אי-אפשר לומר שהוא "עניין" או "דבר" או כל מה שנמצא בלשונו, שהרי כל זה אינו אלא המושגים שלנו, שהקב"ה למעלה מהם עד אין קץ, ולמעלה גם מלהיות למעלה מהם, עד שאי-אפשר לומר שהוא יותר "למעלה" (מהם) מאשר "למטה". וכל מה שלא נגיד ונאמר לא יהיה נכון, ולאידך כל מה שנגיד ונאמר יהיה נכון וכו' וכו'. וכפי הביטוי הידוע של הרמב"ם "נמצא

בבלתי מציאות נמצא". אלא שדווקא "מציאותו" זאת, שהיא לא יותר "מציאות" מאשר "לא מציאות", דווקא היא ה"מציאות" האמיתית. זה שאנו קוראים לו "מציאות", הוא לא משום שהוא יותר "מציאות" מאשר "לא מציאות", אלא משום שאין לנו ברירה, מכיוון שרוצים לדבר אודותיו, ולהדגיש שדווקא "מציאות" זו שלו היא ה"מציאות" האמיתית, לכן אנו קוראים לו "מצוי". ועוד שהמושג "מצוי" מדגיש גם את הקשר שיש לו, בגלל שכך בחר ורצה, עם כל ה"נמצאים", בכך שהשפיל עצמו כביכול להיות גם הוא "מצוי" כמותם.

אותו "מצוי" צריכים אנו לידע ולהבין שהוא "מצוי ראשון" – שהוא "ראשון" לכולם, הוא לפני הכל ולמעלה מהכל, וביחד עם זה יש לו שייכות לכל, שהרי אילולא כן אי-אפשר לקרוא לו "ראשון".

והוא "ממציא כל נמצא" – הוא "מתעסק" כביכול לברוא ולהמציא מאין ליש את כל הנמצאים. ולא רק שהוא "המציא" אותם בעבר, אלא הוא "ממציא" אותם עכשיו ממש מאין ליש, כתורת הבעל שם טוב הידועה שהבריאה היא בכל רגע ורגע ממש, "לעולם ה' דברך ניצב בשמים".

ולכן "כל הנמצאים, משמים וארץ ומה שביניהם", כולם כולם הינם מצד עצמם אין ואפס ממש, "לא נמצאו", וכל מה שהם בכל זאת קיימים, אין זאת אלא "מאמיתת המצאו".

"ואם יעלה על הדעת", אם ננסה לרומם ולהשגיב אותו, ולומר "שהוא (רק) אינו מצוי", שהוא למעלה מכל גדרי ה"מציאות", ואין לו שום שייכות עם כל הנמצאים, הרי "אין דבר אחר יכול להימצאות". שכן כל מציאותם של כל הנמצאים אינה אלא בגלל שהוא השפיל עצמו כביכול להיות "מצוי", שתהיה לו שייכות עם כל הנמצאים. אילולא זאת, לא הייתה לכל הנמצאים שום מציאות.

וידוע הביאור המפורסם של הרבי שליט"א ("הדרן" תשל"ה ועוד) שהמילים "יסוד היסודות ועמוד החכמות" אינן רק מליצה יפה, אלא שבכך מורה לנו הרמב"ם הלכה עיקרית כללית ויסודית הנוגעת לכל התורה כולה – שלא זו בלבד צריך לידע את מציאות ה' לפני הכל, אלא שזה צריך להיות ה"יסוד" וה"יעמוד" שעליו עומד כל הזמן כל הבניין, כשם ש"יסוד" ו"יעמוד" של בניין צריך תמיד תמיד להישאר "יסוד" ו"יעמוד" שכל הבניין יעמוד כל הזמן עליו. כך גם בנוגע לסיום הרמב"ם, לתיאור מצב העולם "באותו הזמן".

משל למה הדבר דומה, לחייל שנשלח למלחמה. הדבר הראשון והחשוב ביותר שעליו לדעת הוא שיש לו מפקד, וחייב הוא לקיים את פקודתו בכל פרט ופרט. אבל לא די רק בכך. החייל צריך לדעת את מטרת המלחמה ולשאוף בכל מאודו לכבוש את היעד. לולא

מעיקרי שיטת ותורת
חסידות חב"ד שחייב
האדם לעמול ולהתייגע
בכוחות עצמו, בכל
הכוחות ובכל המאמץ.
זה קשה יותר והוצאות
נראות בתחילה הרבה
פחות, אבל זה אמיתי
יותר ויסודי יותר, ורק
על קרקע קשה ואיתנה
זו ניתן לבנות בנין
אמיתי ויציב של עבודת
ה' בל ימוט לנצח

הימצאו, אותה נקודה נמצאת ומגיעה לתכלית שלימותה בסיום הרמב"ם, בסוף הפרק האחרון של הלכות מלכים ומלחמותיהם ומלך המשיח, כאשר הרמב"ם מדבר על תכלית הכל, המצב שיהיה "באותו הזמן" בזמן הגאולה האמיתית והשלימה, כאשר יהיה אכן ניכר בכל הנמצאים שכל מציאותם אינה אלא "מאמיתת הימצאו".

ובאותו הזמן לא יהיה שם לא רעב ולא מלחמה ולא קנאה ותחרות, שהטובה תהיה מושפעת הרבה וכל המעדינים מצויים כעפר. ולא יהיה עסק כל העולם אלא לדעת את ה' בלבד. ולפיכך יהיו ישראל חכמים גדולים, ויודעים דברים הסתומים, וישגו דעת בוראם כפי כח האדם, שנאמר כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים.

מה הפירוש "כמים לים מכסים"? – כשם שהמים מכסים את כל מה שיש בתוך הים, וכשאנו מסתכלים מלמעלה אנו רואים אך ורק מים, ורק אם נחפש ונחטט בפנים נמצא שיש שם דגים, צמחים, חיות ים ועוד ועוד, כך תימלא הארץ, העולם כולו, דעה את ה': כשנסתכל על העולם ועל כל מה שיש בו, נראה בפשטות "דעה את ה'", את האלקות שבבריאה. ורק אם נחפש ונחטט, נמצא שיש כאן גם נבראים. בלשון החסידות: "אלקות בפשטות ומציאות בהתחדשות".

כיום, ברגע כתיבת הדברים, המצב הוא הפוך: את מציאות הנבראים רואים בפשטות, ואת האלקות שבבריאה צריך לחפש ולחטט כדי למצוא. מציאות הנבראים היא בפשטות ואילו האלקות היא בהתחדשות. אבל לשם כך נשלחנו לעולם, זו המטרה הכללית שעושה יהודי על ידי קיום התורה והמצוות – הוא מכניס את האלקות לעולם, ומביא את העולם למצב בו יראו ויכירו בו את מציאותו האמיתית "שכל הנמצאים לא נמצאו אלא מאמיתת הימצאו".

וזהו ההלכה הכללית והעיקרית שמלמד אותנו הרמב"ם בסיומו וחותרו, הלכה שנוגעת לאופן קיום כל התורה והמצוות כולם. לא להסתפק בכך שמקיימים את המצוות בקבלת עול, משום שכך ציוה ה', אלא לשאוף ולעשות הכל כדי לבצע במילואה את המטרה ולכבוש סופית את היעד, לעשות לו יתברך דירה בתחתונים. וזו הכוונה שצריכה להיות ליהודי בכל פרט ופרט של התורה והמצוות: מדוע הוא לומד תורה? – כדי להכניס את האלקות לשכלו. מדוע הוא נותן צדקה? – כדי להכניס את האלקות לכספו. מדוע הוא קובע מזוזה? – כדי להכניס את האלקות לביתו. מדוע הוא שומר שבת? – כדי להכניס את האלקות לתוך הזמן. מדוע הוא שומר על כשרות המאכלים ומברך עליהם? – כדי להכניס את האלקות לתוך האוכל. מדוע הוא שומר טהרת המשפחה? – כדי להכניס את האלקות לחיי המשפחה שלו. וכן בכל דבר ובכל פרט. המטרה בה הוא צריך להיות חדור בכל מעשה ובכל פרט היא תכלית הכל – המצב שיהיה "באותו הזמן", עד התכלית הסופית, שהארץ כולה תימלא דעה את ה' כמים לים מכסים.

זאת, גם אם יקיים את כל מה שנצטווה (כפי שקוראים לזה היום בארץ "ראש קטן") חסר לו עניין עיקרי ביותר, ואין הוא ממלא את הנדרש ממנו, למרות שבפועל הוא מקיים ועושה הכל.

והרי בני ישראל נקראו "צבאות השם", ונשלחנו לעולם להילחם כדי לכבוש את העולם כולו לה', להביא את העולם כולו למצב בו תימלא הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים, שיהיה ניכר בכל הנמצאים כי כל הימצאותם אינה אלא מאמיתת הימצאו.

והיינו שבכל דבר שיהודי לומד או עושה צריך הוא תמיד תמיד לזכור את מציאות ה', שהיא ה"יסוד" וה"יעמוד" לכל פרט ופרט שהוא מקיים ועושה. כל מה שהוא עושה אינו אלא משום שכך ציוה ה' (מפני קוצר היריעה לא ניכנס כאן לפרטי הדברים מהו "יסוד" ומהו "עמוד", מה הן ה"יסודות" ומה הן ה"חכמות", אלא רק לכללות העניין). קיום כל התורה וכל פרט בתורה צריך להיות חדור בידעיה ובהכרה "שיש שם מצוי ראשון".

את כל זה, אומר הרמב"ם צריך "לידע", לדעת בידעיה שכלית. למרות שאלו הם דברים שלמעלה מהשכל לגמרי, ואי-אפשר "לקחת" אותם אלא אך ורק על ידי אמונה, בכל זאת, מדגיש הרמב"ם עלינו לא רק להאמין אלא "לידע", לדעת זאת בידעיה שכלית.

מדוע – משום שהתכלית היא "לעשות לו יתברך דירה בתחתונים". הכוונה האלוקית היא שגם השכל האנושי, התחתון והמגושם, יהיה גם הוא מלא וחדור באלקות, ולא רק שיתבטל למה שלמעלה ממנו על-ידי האמונה.

ולמרות שברור ופשוט שלפני הכל, "יסוד" עוד יותר יסודי, חייבת להיות דווקא האמונה שלמעלה מהשכל וקבלת עול מלכות שמים בהתבטלות מוחלטת ללא עוררין, ורק על זה אפשר לבנות את ההתקשרות של יהודי לה', ולא על השכל האנושי המגושם והנתון לשינויים – אך זהו ה"יסוד" עוד לפני שמתחילים ללמוד את הרמב"ם. אילולא זאת לא היו ניגשים אפילו ללמוד את התורה ולקיים את המצוות. הרמב"ם מדבר ליהודי שמוכן כבר לשמוע ולקבל ציוויים, והוא אומר לו את המצווה הראשונה, שלא די באמונה על שכלית, למרות חשיבותה העצומה והעובדה שבלעדיה אי-אפשר לזוז כלל, אלא צריך להוריד את הדברים ולהכניס אותם לתוך השכל האנושי הנמוך והמגושם, שגם הוא יהיה מלא וחדור באלקות.

ואותה נקודה שהתחילה בתחילת הרמב"ם, אותה צריך יהודי לדעת לפני הכל – שישנו "מצוי ראשון", וכל העולם כולו "כל הנמצאים משמים וארץ ומה שביניהם", "לא נמצאו", אין להם מצד עצמם שום מציאות כלל, וכל מציאותם אינו אלא "מאמיתת

המילים "יסוד היסודות ועמוד החכמות" אינן רק מליצה יפה, אלא שבכך מורה לנו הרמב"ם הלכה עיקרית כללית ויסודית הנוגעת לכל התורה כולה – שלא זו בלבד שצריך לידע את מציאות ה' לפני הכל, אלא שזה צריך להיות ה"יסוד" וה"עמוד" שעליו עומד כל הזמן כל הבניין

ו גם הסיבה – כך אומר הרבי שליט"א בהתוועדות י"א ניסן תשמ"ג (התוועדות) חלק ג ע" 1206) – שבאותן הלכות שבהן מדובר אודות המלך המשיח, ולפני הלכות משיח, הן ההלכות של שבע מצוות בני נח – משום שהכוונה והתכלית היא לפעול על העולם כולו, ולא רק על עם ישראל, שיהיה דירה לו יתברך, ו"מובן, שפעולה זו (להשפיע על אומות העולם שיקיימו שבע מצוות בני נח) מהוה הכנה טבעית לתיקון העולם כולו ע"י משיח צדקנו".

ובפשטות: עשיית דירה לו יתברך בתחתונים, פירושה – שהעולם כולו נעשה דירה לו יתברך. והוה תוכן הייעוד "ונגלה כבוד ה' וראו כל בשר יחדיו גו'" – כללות הבריאה כולה. וכפסד דין הרמב"ם שמלך המשיח "יתקן את העולם כולו לעבוד את ה' ביחד, שנאמר כי אז אהפוך אל עמים שפה ברורה לקרוא כולם בשם ה' ולעבדו שכם אחד". ומזה מובן שבני ישראל צריכים לפעול גם בכיוון זה (לתקן את העולם כולו) – כדי שענין זה לא יהיה בבחינת "נהמא דכיסופא" ח"ו.

ועל פי זה יש לומר שזהו הביאור בדברי הרמב"ם אשר באותן ההלכות ("הלכות מלכים") שבהם פוסק הרמב"ם שמש"ח צדקנו "יתקן את העולם כו'", הרי הוא מקדים ופוסק ש"ציוה משה רבינו מפי הגבורה לכוף את כל באי עולם לקבל מצוות שנצטוו בני נח", וענין זה גופא – לא "מפני הכרע הדעת", כי אם "שיקבל אותן ויעשה אותן מפני שציוה בהן הקב"ה בתורה והודיענו ע"י משה רבינו שבני נח מקודם נצטוו בהן".

והביאור בקשר ב' ההלכות – מובן על פי האמור לעיל: פעולתם של בני ישראל להשפיע על אומות העולם לקיים מצוות שנצטוו בני נח, ובהדגשה שאין זה "מפני הכרע הדעת", ענין המוכרח על פי שכל וחכמה, כי אם "מפני שציוה בהן הקב"ה כו'" [ורצונו של הקב"ה שענין זה יבוא לתודעתם של אומות העולם ע"י בני ישראל – שלווחו של אדם (העליון) כמותו, "אתם קרויים אדם" על שם "אדמה לעליון"] עניינה – עשיית דירה לו יתברך בתחתונים, תיקון העולם כולו, שזוהי ההכנה לתיקון העולם כולו ע"י משיח צדקנו, כאשר יקויים הייעוד "או אהפוך אל עמים שפה ברורה גו' ולעבדו שכם אחד".

ומובן, שפעולה זו (להשפיע על אומות העולם שיקיימו שבע מצוות בני נח) מהוה הכנה טבעית לתיקון העולם כולו ע"י משיח צדקנו...

כללות ענין זה שייך לכל אחד ואחת מישראל. כלומר: שלא כדעת הטועים שענין זה שייך לסוג מיוחד של יהודים – שלו שיש להם קירבה מיוחדת למלכות כו', עליהם מוטלת החובה להשפיע על אומות העולם לקיים ז' מצוות בני נח, או במקרה מיוחד במינו . . . אלא ציווי זה – לפעול על אומות העולם לקיים ז' מצוות דבני נח – שייך לכל אחד ואחת מישראל, ולא דווקא כאשר מזדמן לו מקרה מיוחד, כי אם ישנו ציווי ללכת ולפעול להשפיע על הגוי לקיים מצוות בני נח.

כפי שדיבר ועורר הרבי מלך המשיח שליט"א בזמנו שוב ושוב, שאנו כולנו, וכל אחד ואחת בפרט, יעשה "שטורעם" גדול ביותר מסיום הרמב"ם – הן בחגיגות גדולות בכל מקום, בכל עיר ועיירה ובכל פינה אפשרית, וגם בכל פינה "קטנה", בכל בית כנסת אפשרי, בכל שיעור ובכל הזדמנות (וכבר נכתב במסגרת זו שלעניות-דעתי אסור להסתפק רק בסיום הרמב"ם שהיה בטבריה, אלא צריך להיות כינוס ארצי ב"שטורעם" הכי גדול) להרעיש בזה כל כך שכולם ישמעו על זה ויצטרפו לכך.

והעיקר – שיותר ויותר יצטרפו כפשוטו ללימוד השיעור היומי: להקפיד ולהתמיד ללמוד זאת בכל יום ויום ללא אף יוצא מן הכלל, שתהיה זו "קביעות בנפש" ששום דבר לא יזיז אותה ממקומה.

וכפי שהובאו כאן בשבוע שעבר דברי הרבי בשיחת ש"פ מטות ומסעי היתשמי"ו (מוגה. לקוטי שיחות חלק כ"ח עמוד 286) שאחרי שהוזכרה חשיבות לימוד שיעורי חת"ת נאמר: "וכן, כיון שנתקבל ונתפשט לאחרונה, שיעור בספר הרמב"ם, באחד מהג' אופנים: ג' פרקים ליום, או ספר המצוות, או פרק אחד ליום".

להעיר על דבר פלא, שהוזכר במסגרת זו לא פעם – שבשנים האחרונות, כמעט בכל פעם שהיה סיום הרמב"ם, היה על כך איזכור והדגשה בידבר מלכות, דבר המדגיש ביותר עד כמה ה'דבר מלכות' הוא עכשווי ואקטואלי עכשיו ממש. גם השבוע, בידבר מלכות: לפרשת שמות, מדובר הרבה מאד על הרמב"ם ועל השיעורים היומיים (אמנם זהו בקשר ליום ההילולא של הרמב"ם בכ" טבת, אבל בשנים שעברו הרבי שליט"א כמעט מעולם לא עשה "שטורעם" מיום ההילולא של הרמב"ם. ובפרט בשים לב לעובדה שכ"ד טבת, יום ההילולא של רבינו הזקן, מוזכר רק בכמה מילים).

ובסיום ה'דבר מלכות' השבועי, לאחר ההוראה בהדגשה על לימוד השיעורים היומיים בו, וגם על הלימוד של "הלכות משיח" ברמב"ם, נאמר:

ויהי רצון, שע"י עצם ההחלטה בדבר יקבלו תיכף ומיד את השכר, הקיום בפועל של דברי הרמב"ם בסיום ספרו, שלאחר שישנו כבר ה"מלך מבית דוד הוגה בתורה ועוסק במצוות כדוד אביו . . . ויכוף כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה וילחם מלחמת ה' – שאז "בחזקת שהוא משיח" [=וזה "ישנו כבר"!]- שכבר יהיה מיד "משיח בוודאי", ע"ז ש"עשה והצליח ובנה מקדש במקומו וקיבץ נדחי ישראל . . . ויתקן את העולם כולו לעבוד את ה' ביחד כו', עד – כסיום הרמב"ם – "מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים".

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

החייל צריך לדעת את מטרת המלחמה ולשאוף בכל מאוודו לכבוש את היעד. לולא זאת, גם אם יקיים את כל מה שנצטווה (כפי שקוראים לזה היום בארץ "ראש קטן") חסר לו עניין עיקרי ביותר, ואין הוא ממלא את הנדרש ממנו, למרות שבפועל הוא מקיים ועושה הכל